

Свирна параходътъ, спрѣ следъ малко време,
отъ брѣга наново пѣтници де вземе.

Хукнахме на борда, плажъ голѣмъ съзрѣхме,
но наскоро трима въ чудо се видѣхме:

докато отъ борда зѣпахме по плажа,
нѣкой ни измъкна подъ носа багажа.

Тамъ ни бѣ храната, отлетѣ, горката,
сякашъ че потъна мигомъ въвъ рѣката.

Ужъ ядѣтъ ни мина, но нощта щомъ падна,
и на трима нѣкакъ стана доста хладно.

Легнахме си глади, възнахме юнашки,
тѣ по тънки рокли, азъ пѣкъ по рубашка.

Трѣгна тя каквато трѣгна безъ да спира,
а гладѣтъ започна здраво да напиратъ.

Днесъ отъ тозъ по къшей, утре — по филия,
тя каквато стана, бѣгай, зарежи я,

че не се излиза на глада насреща,
а я нѣма още тая Будапеща.

Ехъ, веднажъ да стигнемъ, всичко ще премине,
щомъ намѣримъ тамо нашитѣ роднини!

И съсъ тазъ надежда всѣки носъ наведе,
вмигъ се поозърне, пакъ напредъ загледа.

Хвърли най-подире котва параходътъ,
смѣсихме се бързо трима срѣдъ народа.

Но намѣсто радостъ, ново зло ни свари,
страшна изненада ни съвсемъ попари: